

ur mig,, að þér skiljið mig — að nokkru leyti. Bæn-in var ekki veitt; en fyrir hana hefi eg þó fundið sjálfan mig — og eg hefi þekt yður. Þetta síðasta er mér meira virði en konungsríki. Það er helgur dómur, er eg skal ætíð tilbiðja, og þegar þér farið, er það hið eina, er veitir mér huggun.”

“En eg ætla ekki að fara,” sagði hún, “það er — nema ef —”

Það var eitthvað í málrómi hennar, er knúði hann til, að líta fljótt við. Það gerði honum andrdráttinn óhægan og hann talaði sem ótti mikill hefði gripið hann.

“Nema ef — hvað.

“Nema ef þú viljir að eg fari.”

“Ó, Guð hjálpi yður! Leikið ekki með tilfinningar mínar.” Hann varp frá sér báðum höndum eins og til þess, að hún héldi ekki lengra og röddin heyrðist tæplega, er sagði: “Eg þoli þetta ekki.”

“Geturðu ekki séð?, eða viltu ekki sjá og skilja,” sagði hún. “Eg beið hér til þess, að fá kjark til að fara til þín, fyrst þú gerðir þetta svo ervitt — þú heiðingil!” Hún fór þétt að honum og leit upp í andliti hans, og brosti dálítið, hrökk dálítið aftur á bak, gaf eftir, en hélt um leið til baka — nokkru. En tunglsljósið gerði úr augunum hennar tvo botnlausu hyli, dökkleita af ást og barmafulla af ráðning drauma hans.

ENDIR.